

SLADKÝ ŽIVOT

Maisey Yatesová
Odčiněný
hřích

MAISEY YATESOVÁ

ODČINĚNÝ HŘÍCH

PŘEKLAD

KRISTÝNA VÍTKOVÁ

Milá čtenářko,

jak ten čas letí! Není to tak dávno, co jsme vstoupili do roku 2020 a najednou už máme skoro polovinu za sebou. Věřím, že i v tomto měsíci letního slunovratu si najdete čas na mé nové knížky.

V edici Sladký život a Sladký život Duo mám pro Vás šest nových příběhů: Za Diegův Odčiněný hřích může Liliana, která byla v minulém (květnovém) dílu unesená a které se možná podaří svého únosce napravit. Závěrečný díl minisérie Král pouště s názvem Uvězněná v paláci konečně přinese rozuzlení a dozvíte se, kdo vlastně bude Chálii vládnout. Gracie je jako Středomořská růže, stejně tak sladce voňavá, ale právě tak pichlavá. Jak se má Ruby rozhodnout Mezi Římem a Londýnem, když její srdce patří do obou měst? Podaří se Cat a Zaneovi otevřít svou Tajnou komnatu? A vypořádá se Nezkrotná zrzka Imogen s manželstvím, o které vůbec nestála?

Doufám, že se Vám příběhy budou líbit a červnové večery Vám s nimi rychle utečou.

Víte, jaká je pravá láska? Přece ta, v níž máme větší radost z toho druhého než ze sebe (Mahátma Gándhí).

S láskou,

Váš Harlequin

Maisey Yatesová

ODČINĚNÝ HŘÍCH

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Spaniard's Stolen Bride

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins Publishers, 2019

Překlad:
Kristýna Vítková

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2019 by Maisey Yates
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-5062-7 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5063-4 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5064-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Diego Navarro měl zlovyk rozbíjet si hračky.

Začalo to dřevěným autíčkem, když byl ještě malý kluk. Neměl v úmyslu ho zničit, jen testoval, co vydrží. Pouštěl ho z kopce a běhal za ním. Dopadlo to tak, že na něj spadl, rozbil si ret a jeho nejoblíbenější hračky upadla kolečka.

Matka zvedla Diega ze země, utěšila ho a setřela mu slzy. Pak posbírala rozbité kousky autíčka a řekla mu, že to bude v pořádku.

Otec se jen smál.

Odstrčil matku stranou a vzal jí hračku z ruky.

Hodil ji do ohně.

„Když se něco rozbije,“ prohlásil ponuře, „musíš se naučit nechat to být.“

Později zněla ta slova Diegovi v hlavě, když matka zemřela a otec stál nevzrušeně nad jejím tělem, připraveným k pohřbu.

Diego svého otce nenáviděl.

Ale také se mu podobal víc, než své překrásné a hodné matce, zničené mužem, který slíbil, že ji bude milovat.

Byla tak něžná.

Diego byl zbraň hromadného ničení.

A celý svůj život dokazoval, že je to pravda.

V záchvatu vzteku z matčiny smrti vypálil otcův obchod na rodinném ranči. Otec věděl, že to udělal on, a Diego přemýšlel, jestli ho konečně zabije. Pošle ho do pekla, tak jako poslal Diegovu matku do nebe.

Bylo to horší. Otec na něj jen pohlédl a v jeho tmavých očích se zračilo uznání.

A být považován samotným monstrem za sobě rovného mu připadalo jako smrt. Alespoň tenkrát.

Diego strávil několik dalších let tím, že se to snažil přijmout. A testoval, co jeho vnitřní temnota vydrží.

K osmnáctým narozeninám mu otec daroval sportovní vůz. Diego s ním naboural v serpentínách do skály. Kdyby strhl volant na opačnou stranu, zřítíl by se i s vozem do vody a klesl na dno oceánu.

Bylo by vysvobození zemřít takhle mladý. Předtím, než mohl napáchat škody, ke kterým byl očividně předurčen.

Ale ne. Byl ušetřen.

Jeho matka, se všemi svými zásluhami, ovšem nikoliv.

To jen posílilo jeho víru v krutost života.

A zatímco se zdálo, že kolem sebe šíří jen zkázu, samotný Diego jako by byl nezničitelný.

Ovšem věci, kterých se dotkl, shořely na popel. Rozbily se.

Jako Karina.

Jeho jediný pokus o vztah.

Matías byl dobrý muž. A také jeho bratr. Jako se Diego narodil s temnotou v srdci, Matías měl vrozené tak vysoké hodnoty, že Diego ani nedoufal, že by jim mohl někdy porozumět, natož jich dosáhnout.

Jakmile si to uvědomil, také se od bratra odstříhl.

Ale potkal Karinu. Krásnou, temperamentní a vzrušující ženu.

Žila ještě nelítostněji a rychleji než on. Nebránila se čemukoliv, co jí zlepšilo náladu, ani divokému

sexu. Pro požitekáře jako on byla přímo magickým a smyslým ztělesněním všeho, v čem se doufal ztratit.

Oženil se s ní. Protože jak by si mohl lépe pojistit svou novou nejoblíbenější hračku, než legálním svazkem?

Bohužel si ji také rozbil.

Byla nádherná. A on toho litoval.

A ještě víc litoval života, který vyhasl společně s ní. Té jediné nevinné části jejich pokřiveného manželství.

Ale nezlomilo ho to. Neměl schopnost trpět.

Protože jeho srdce už dávno zlomené bylo. Roztříštěné na kusy, stejně jako matčiny kosti, když spadla z koně poté, co ji otec postřelil.

Jedinou dobrou věcí na tom bylo, že už se stalo, a když je něco zlomené, nemůžete to zlomit znovu.

Teď si mohl dělat starosti jen s tím, co zničí on.

A popravdě, zas tolik starostí to nebylo.

Všechny utržené ztráty nesl na svých bedrech a cítil jejich váhu. Byly jako těžký a tmavý plášť.

Byla to jeho přirozenost a on se ji naučil přijmout.

Dlouze se napil whisky a rozhlédl se po místnosti. Byl zpátky v Hartově neuvěřitelně staromódním panském sídle v Nové Anglii uprostřed hry, na které stařík trval, než mohli přejít k jakémukoliv obchodnímu jednání.

A zatímco byl Diego znám spíše jako gambler než obchodník, pravdou bylo, že svoje miliardy nezískal v Monte Carlu. Byl skvělý investor, ale dával si pozor, aby to udržel v tajnosti. Preferoval mít na titulních stránkách svoje skandály, ne úspěchy.

Chtěl získat část Hartovy společnosti. Ale víc než to...

Byl fascinován jeho dcerou.

Nádherná Liliana Hartová ho uchvátila už od

chvíle, kdy ji poprvé před dvěma lety spatřil. Křehká a bledá jako porcelánová panenka, s dlouhými, až téměř bílými vlasy, které kolem ní zářily jako svatozář.

Byla krásná a nijak nepřipomínala všechny ty stereotypní americké dědičky velkých impérií. Žádné do nebe vysoké podpatky a šaty, které z vás dělaly spíše tanečnici u tyče.

A byla plachá. Půvabná. Jako růže. Chtěl natáhnout ruku a dotknout se jí, ačkoliv mu bylo jasné, že kdyby to udělal, nejspíš by ji rozbil stejně jako všechno ostatní.

Diego nebyl dobrý muž. Byl sobecký a ješitný. A taky soutěživý. A v tuhle chvíli stál proti svému bratrovi. Kvůli rodinnému ranči, který jim chtěl odkázat dědeček.

Museli se oženit, aby dostali svůj díl, jinak o něj přijdou úplně.

Matías byl příliš dobrý na to, aby pospíchal s hledáním manželky jen kvůli finančnímu prospěchu.

Diegovi to nedělalo problémy. A ještě ke všemu mu Liliana zvedala krevní tlak tak, jak to jiná žena nikdy nedokázala.

Peníze teď stály stranou. Bratra porazila skutečná přitažlivost a svedla Lilianu na scesti.

A pokud byl Michael Hart ochotný se jí vzdát výměnou za investici do jeho firmy, přičemž se tím vyřeší i problém s dědictvím?

Pak ji Diego klidně rozbije.

Byl by na dědečka našťvaný, kdyby mu tím starý muž nedal omluvu potřebnou k tomu, aby pronásledoval nádherný klenot v podobě ženy, která ho už na první pohled uchvátila.

Zahlédl u dveří do knihovny záblesk růžové a uvědomil si, že to byla Liliana, která nakoukla dovnitř a hned utekla.

Rty se mu zvlhnily v úsměvu. Obrátil do sebe zbytek

whisky a omluvil se. Odešel s takovou sebejistotou, že se nikdo neptal, kam vlastně jde.

Nikdo se ho neodvážil zpovídat.

Zmizela mu za rohem. Sledoval ji a jeho kroky tlumil orientální koberec táhnoucí se dlouhou chodbou. Na konci byly pootevřené dveře. Rozrazil je a ocitl se v další knihovně. Uvnitř, vedle jednoho z pohodlných křesel, s rukou na zadním opěradle, stála Liliana.

„Slečno Hartová,“ oslovil ji. „Ještě jsme dnes večer neměli šanci se přivítat.“

Zrudla. Připadalo mu to přitažlivé. Stalo se to vždycky, když spolu mluvili. Protože se jí líbil. A jemu nebyla dána do vínku falešná skromnost, nebo vlastně jakákoliv skromnost.

Bůh ho stvořil v celé jeho kráse a on to věděl. Ale Bůh stvořil anděly i zmije. Aby lépe přitahovaly svoje oběti.

Skutečnost, že znal své zbraně, byla více nutností než marnivostí.

A to, že Lilianu přitahoval, mu to velmi usnadňovalo.

„Pane Navarro. Neuvědomila jsem si... To je... Nemám ve zvyku narušovat otcova obchodní jednání.“

„Před pár týdny jste se objevila na naší obchodní večeři.“

Sklopila pohled. „Ano, ale tohle je něco jiného.“

„Opravdu? Spíš se přikláním k tomu, že se mi vyhýbáte, *tesoro*.“

„Co to znamená?“ zeptala se.

„Poklad,“ odpověděl a přistoupil k ní o krok blíž.

„Proč mi tak říkáte?“

Zastavil se uprostřed kroku a chvíli si ji jen prohlížel. Nebyla taková, jaká se zdála. Nebo možná ano. Všiml si její otevřenosti. Nebála se, což prozrazovalo její nezkušenost. Přinejmenším s muži, jako je on.

Existují vůbec muži jako on? Nebo jsou všichni jenom monstra?

„Přesně tím jste, nebo ne? Alespoň pro svého otce.“

„Pokud tím myslíte komoditu k prodeji.“

Rty se mu zvlhnily. „No, peníze vládnu světu.“

„Bylo by pěkné, kdyby tomu tak nebylo.“

„Mluvíte jako žena, která jich vždy měla dostatek.“

Nebylo to poprvé, kdy si ukradl chvíli, aby si mohl s Lilianou promluvit. Přistihl se, že ho to k ní táhne jako magnet. A ani jiné ženy neochladily jeho zájem.

„Dávám přednost knihám,“ prohodila a dlouhými prsty sevřela opěradlo křesla, jako by to byl její štít.

„Já preferuji opravdové životní zkušenosti než se schovávat v zaprášené knihovně s vymyšlenými příběhy.“

Překvapila ho, když zvedla oči v sloup. „Jistě. Jste muž činu. Já se raději zastavím a poučím se o světě, než abych do něj skočila rovnýma nohama.“

„Neuvědomil jsem si, že jste společensky uvědomělá,“ řekl.

„Jaké hrozné znevážení mých předností. Nebo tak mi to alespoň bylo řečeno.“

Znovu udělal krok k ní. „Kdo vám to řekl?“

„Můj otec.“

„Mylí se,“ pronesl Diego. „Připadá mi to fascinující.“

„No, v tom případě jsou všechny mé osobní problémy se sebeúctou vyřešeny.“

„Jsem rád, že jsem pomohl.“

Pozorovali jeden druhého a Diego něco ucítil. Teplo. Kdesi hluboko. Byl dobře obeznámen se sexuální přitažlivostí a v rozporu s tím, co mívával v oblíbené, v sobě měla Liliana jistou nevinnost, která by ho neměla přitahovat. A přesto se to dělo.

Velmi oceňoval, že jeho chuť – otupělá roky přejídání – zaujalo tentokrát trochu něco jiného.

Něco jemnějšího, sladšího.

Byla jako zralá jahoda. A on strašně moc toužil ji ochutnat.

Ale ta věc zatím... Ta přitažlivost, která ho k ní táhla proti jeho vůli, tak té úplně nerozuměl.

Odvrátila pohled a v lesklých pramenech vlasů se jí odrazila záře ohně z krbu, takže to vypadalo, jako by ji zachvátily skutečné plameny.

Přistoupil až k ní, ale ona se na něj nepodívala. Zvedl ruku, odhrnul jí vlasy ke straně a bříšky prstů přešel po linii jejího krku.

„Jsi skutečně nádherná, Liliano. Víš to?“

Obezřetně k němu zvedla modré oči.

„Už mi to pár mužů řeklo. Většinou ve chvíli, kdy něco chtěli od mého otce.“

„Opravdu?“ Už měl na jazyku, že od něj také něco chce. Ji. Ale spolkl to.

„Můj otec je mocný muž.“

„To já také, *tesoro*.“

Položil jí ruku na bok a cítil, jak sebou trhla. „Věř mi, když říkám, že nepotřebuju pomoc. Od nikoho. Moje peníze i moc jsou jenom mé.“

„Ano?“ zašeptala.

„Co tím myslíš?“

Zvedla ruku, jako kdyby se chtěla dotknout jeho tváře, ale pak rychle ucukla zpátky.

„Tvoje moc je jenom tvá?“

„Možná, že v tuhle chvíli máš její část ve svých rukou.“

Prudce se od něj odtáhla, až málem přepadla do krbu, ale chytil ji kolem pasu a oba se nebezpečně zapotáceli. Hrudníkem se přitiskl k jejím nadržům a ona začala ztěžka oddechovat a nespouštěla z něj modré oči.

„Omlouvám se,“ vydechla.

Začala se ošívát, aby se dostala z jeho sevření.

„Ve skutečnosti ode mě nechceš pryč,“ zašeptal.

„Musím. Vyhýbala jsem se ti.“

„A já tě našel.“

„Nechceš vědět proč?“

Něco v jejím hlase ho přimělo to skutečně chtít. Povolil své sevření a ustoupil. Teprve v té chvíli si všiml jiskřícího diamantu na její levé ruce.

„Proč, Liliano?“ zeptal se.

„Už jsem ti to řekla, mnoho mužů ve mně vidí cestu, jak se dostat k mému otci.“

„Tak jsi ji pomohla otevřít.“

„Ano... Jeden z nich mu předložil nabídku, kterou ani jeden z nás nemohl odmítnout.“

„Skutečně?“ zeptal se drsně, jak v něm zuřil vztek.

„Tak to je zajímavé, vzhledem k tomu, že se o tom tvůj otec vůbec nezmínil.“

„Také jsi s otcem vyjednával o mé tělo?“

„Ano,“ odpověděl.

Neřekl jí, že mu nabídl peníze, nikoliv výměnný obchod. Že ze všeho nejvíc chtěl ji.

„Jsi stejný jako ostatní,“ pronesla a odvrátila se. „Což je dobré vědět.“

„Už na tom nezáleží. Pochybuji, že se ještě někdy uvidíme.“

Liliana se tiše zasmála.

„Ale ano. O Vánocích. Na narozeninových oslavách a podobných událostech.“

„Proč bychom se měli vidět?“

„Protože budu, Diego, tvou švagrovou. Beru si tvého bratra.“

DRUHÁ KAPITOLA

Bude se vdávat. Sotva tomu dokázala uvěřit.

Lilianu celý svůj život hýčkali a opatrovali na rozlehlém rodinném panství v Americe. A i když trochu cestovala, vždycky jen pod bedlivým dohledem svého otce a au-pair, kterou jí vybral jako společnost.

Tohle bylo poprvé, kdy měla pocit, že ji nic nedrží.

Už dva týdny byla se svým snoubencem Matíasem ve Španělsku.

Snoubencem.

Bylo to tak zvláštní.

Více času strávila rozhovory s...

Ztěžka polkla, sevřela ruce v pěsti a posadila se na okraj postele ve svém pokoji.

Snažila se na ty pronikavé tmavé oči nemyslet. Na ten pokřivený úsměv, který představoval nebezpečné lákadlo.

Ve skutečnosti si byli Matías a Diego Navarrovi tak podobní, že by jí mělo být jedno, kterého z nich si vezme. Oba byli neuvěřitelně krásní. A Matías byl podle všeho mnohem lepší než jeho bratr. Ne že by o nich věděla mnoho. Ať už měla sebevětší chuť, odmítala po informacích o Diegovi pátrat na internetu. Ale vyzařovala z něj jakási nebezpečná aura, jakou Matías postrádal.

A to byl ten problém. Šlo o mnohem víc než jen

zevnějšek, co způsobovalo podivné spojení, které k Diegovi cítila už od prvního okamžiku, kdy ho před dvěma lety spatřila. Slyšela, že lidé přirovnávají podobnou přitažlivost k zásahu bleskem.

Když se s ním setkala, jako by v ní vzplál oheň. Nejprve slabý, ale s postupem času sílil a sílil.

Matías byl dobrý muž. Takový, se kterým chtěl její otec obchodovat. Proč prostě neudělá, co po ní žádal?

Koneckonců to kvůli ní ztratil lásku svého života. Kvůli ní její křehká a nádherná matka zemřela při porodu.

Musela být dcerou, jakou by z ní její matka chtěla mít. Dcerou, hodnou otcovy utrpené ztráty. Dcerou, díky které bude šťastný. Dcerou, na kterou bude pyšný.

A tak se snažila ze všech sil.

Vždycky věděla, že jí bude otec mluvit do výběru manžela. A přijala to s grácií a důstojností. Jediné chvíle, kdy se nedokázala kontrolovat a říkala, co jí přišlo na mysl, byly při rozhovorech s Diegem.

Teď už ale nebyl důvod, aby o něm přemýšlela.

Nepředložil otcí svou nabídku.

Ale možná měl.

Zavřela oči a povzddechla si.

Zaslechla na chodbě kroky a srdce jí začalo bušit jako splašené. Seděla na posteli a modlila se, aby to nebyl Matías.

Ten by to ovšem být neměl.

Byla tady už dva týdny a on ji ani nepolíbil.

Celou dobu se choval tak pozorně, že to až málem nebylo možné. Neustále jí přidržoval nad hlavou slunečník a bál se, aby se nespálila. Jako by byla kopeček zmrzliny, který by mohl roztát.

Možná se osvobodila od otce, ale její snoubenec s lehkostí převzal jeho až příliš ochrannou roli.

Dnešek byl prvním dnem, kdy měla alespoň trochu volnosti. Na ranči se stala nehoda, při níž kůň